

Консультації в письмовій формі надаються у вигляді рішень органів ДФС України.

Консультація з питань практичного застосування окремих норм законодавства України з питань державної митної справи має індивідуальний характер і може використовуватися виключно особою, якій надано таку консультацію.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, періодично проводить узагальнення консультацій з питань практичного застосування окремих норм законодавства України з питань державної митної справи, які стосуються значної кількості осіб або значних сум митних платежів, та затверджує своїми наказами узагальнені консультації, які підлягають оприлюдненню.

Не може бути притягнуто до відповідальності особу, яка діяла відповідно до консультації з питань практичного застосування окремих норм законодавства України з питань державної митної справи, наданої в письмовій або електронній формі, а також до узагальненої консультації, зокрема, на підставі того, що у подальшому такі консультації були змінені або скасовані.

Консультація з питань практичного застосування окремих норм законодавства України з питань державної митної справи може бути оскаржена до органу вищого рівня в порядку, визначеному главою 4 Митного кодексу України, або до суду як правовий акт індивідуальної дії, якщо вона, на думку заінтересованої особи, суперечить нормам відповідного акта законодавства.

Визнання судом такої консультації недійсною є підставою для надання нової консультації з урахуванням висновків суду.

Список літератури:

1. Податковий кодекс України: Закон України від 02 грудня 2010 року зі змінами і доповненнями //Відомості Верховної Ради України, 2011, № 13-14, № 15-16, № 17, ст.112).

2. Митний кодекс України: Закон України від 13 березня 2012 року № 4495 - VI із змінами і доповненнями, // Відомості Верховної Ради України , 2012, № 44-45, № 46-47, № 48, ст.552

Юрійчук І. В.

аспірант кафедри публічного права
Чернівецького національного
університету ім. Ю. Федьковича

*ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ
ПРОЦЕДУР В УКРАЇНІ*

Одним із викликів сучасного суспільства є потреба у захисті прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб, зокрема і у сфері надання

адміністративних послуг. Відсутність нормативного регулювання адміністративних процедур в Україні унеможлиблює вироблення ефективних механізмів надання якісних адміністративних послуг. Окреслена проблематика вимагає нових підходів до їх теоретичного та практичного обґрунтування.

Загальновизнано, що предметом регулювання законів про адміністративні процедури в демократичних країнах є суспільні відносини, що виникають між особами та органами державної влади і місцевого самоврядування. Виконання завдань, задекларованих указами Президента України «Про заходи щодо запровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22 липня 1998 р. [1] та «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» від 12 січня 2015 р. [2] вимагає вдосконалення роботи управлінських структур, подальшої реалізації принципів справедливості, верховенства права й підвищення рівня правової культури [6, с. 110-111].

Потреба захисту прав людини у відносинах з органами публічної адміністрації виникає, якщо ці органи не забезпечили належну реалізацію цих прав. Інакше кажучи, належна реалізація прав людини є надзвичайно важливою, адже у цьому випадку не виникає необхідності захисту цих прав як у судовому, так і в позасудовому порядку. Норми законодавства у цьому контексті відіграють неабияку роль, але пріоритет в Україні надавався і надається детальному врегулюванню діяльності судової гілки влади, спрямованої передусім на захист порушених прав [8, с. 222]. Так, варто зазначити, що у 2005 році в Україні був прийнятий Кодекс адміністративного судочинства України, а проект Адміністративно-процедурного кодексу [3] залишається досі не схваленим.

Загалом законодавчий розвиток інституту адміністративних процедур є надзвичайно перспективним напрямком для нашої країни, якщо ми бажаємо будувати демократичну і правову державу. При цьому заслуговує на підтримку обраний Україною шлях підготовки саме загального законодавчого акта, який встановлюватиме адміністративну процедуру.

Щодо суперечливих думок науковців, повинен це бути закон чи кодекс, то, ми погоджуємося з думкою В.П. Тимощука, що оптимальну форму законодавчого акта необхідно обирати виходячи з його змісту. Якби, крім загального порядку вирішення індивідуальних адміністративних справ, передбачалося також регулювання окремих категорій справ, то, звичайно, цей законодавчий акт за структурою і змістом відповідав би вимогам «кодексу». Якщо ж такий нормативний акт регулюватиме лише загальну адміністративну процедуру, то у цьому випадку, очевидно, було б коректніше, щоб це був закон [5, с. 88]. Якщо звернутися до досвіду зарубіжних країн, то частіше такий нормативний акт має назву саме закону.

Концептуально спираючись на загальновідомий постулат про те, що існування і утвердження демократії неможливе без належної процедури,

Кодекс вперше на законодавчому рівні має закріпити уніфікований порядок підготовки, прийняття і оскарження індивідуальних адміністративних актів, які спрямовані на реалізацію або захист суб'єктивних прав і законних інтересів приватних осіб. Саме такий порядок визначається у законопроекті як «адміністративна процедура».

Як зазначає В.Б. Авер'янов, зміст проекту Адміністративно-процедурного кодексу характеризується кількома позитивними рисами.

Насамперед, він впорядковує процедурні аспекти діяльності суб'єктів виконавчої влади і місцевого самоврядування щодо приватних осіб шляхом встановлення двох уніфікованих видів адміністративної процедури: 1) процедура розгляду індивідуальної справи особи за її власною заявою чи за ініціативою адміністративного органу; 2) процедура так званого адміністративного оскарження, тобто розгляду в позасудовому порядку скарги особи на рішення, дії чи бездіяльність адміністративного органу [4, с. 12].

Така уніфікована регламентація адміністративних процедур має істотно підвищити рівень гарантованості прав і законних інтересів громадян та інших приватних осіб від порушень і свавілля з боку органів влади. Як свідчить світовий досвід, наявність єдиних правил адміністративної процедури, по-перше, забезпечує рівність усіх її учасників перед законом, оскільки до всіх однорідних справ застосовується однакова процедура. І по-друге, чітке законодавче визначення адміністративної процедури є необхідною умовою здійснення ефективного контролю (насамперед судового) за прозорістю і законністю діяльності органів влади [4, с. 13].

Ми погоджуємося з позицією Н.В. Галіциної, – якщо головною задачею адміністративного процесу є захист і охорона права, тоді задачею адміністративних процедур є сприяння у реалізації прав і законних інтересів. Процедурні норми повинні складати основу позитивної діяльності органів виконавчої влади. Чітке встановлення адміністративних процедур сприяє створенню комфортних умов взаємодії приватних осіб і органів державної влади та місцевого самоврядування, забезпеченню ефективного функціонування виконавчих структур, їхньої відкритості, прозорості процесу підготовки і прийняття управлінських рішень, обмеженню адміністративного свавілля і посадових зловживань [7, с. 174].

Отже, проведений аналіз дає змогу систематизувати та виокремити наступні проблеми правового регулювання адміністративних процедур в Україні: 1) ухвалення загального закону (кодексу) про адміністративні процедури потребує достатньо сильної політичної волі та якісного нормативно-правового регулювання; 2) зважаючи на неупорядкованість та неналежну урегульованість адміністративно-процедурного законодавства, його систематизація є вкрай необхідною для забезпечення прав, свобод та законних інтересів фізичних та юридичних осіб.

Список літератури:

1. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22 липня 1998 р. // Офіційний вісник України. – 1999. – № 21. – Ст. 943
2. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» : Указ Президента України від 12 січня 2015 р. № 5/2015 // Офіційний вісник Президента України. – 2015. – №2. – Ст. 154.
3. Проект Адміністративно-процедурного кодексу України від 03.12.2012р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=44893.
4. Авер'янов В.Б. Значення адміністративних процедур у реформуванні адміністративного права // В.Б. Авер'янов / Часопис Київського університету права – 2009/3 – С. 8-14.
5. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / Автор-упорядник В.П. Тимошук. – К.: Факт, 2003. – 496 с.
6. Бережна К.В. Проблемні аспекти регулювання провадження адміністративних процедур в Україні / К.В. Бережна / Право і суспільство. Адміністративне право і адміністративний процес, фінансове право, інформаційне право – №6-2 частина 2 / 2015 – С. 110-114
7. Галіцина Н.В. Адміністративна процедура як інститут адміністративного процесу / Н.В. Галіцина // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 163-177
8. Школик А.М. Систематизація адміністративно-процедурного законодавства як засіб реалізації прав людини / А. М. Школик / Сучасна адміністративно-правова доктрина захисту прав людини : тези доп. та наук. повідомл. учасн. наук.-практ. конф., м. Харків, 17–18 квіт. 2015 року. – Х. : Право, 2015. – 352 с.

Вуйда В. П.

секретар судового засідання
Першотравневого районного суду
м. Чернівці

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНСТИТУТУ ЕКСТРАДИЦІЇ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРАВІ

На сучасному етапі розвитку світового суспільства, коли відбувається запровадження нових процесів міжнародної співпраці, головним чином приділяється багато зусиль, які спрямовані на боротьбу із злочинністю. Зокрема, це пов'язано із появою інтернету, який є засобом світового спілкування, існуванням так званих «прозорих» кордонів між державами, розвитком відносин у спрощенні паспортного контролю, недосконалістю регулювання та протидії злочинності на національному рівні, недоліками у механізмі протидії злочинності. Виходячи з цього, ми можемо зрозуміти, що важливу роль у боротьбі зі злочинністю відіграє співробітництво між державами, яке заключається у наданні правової допомоги у кримінальних справах, формою якої вважається саме видача осіб (екстрадиція).